

## Afirmar la Veritat

Herbert Eustace

No hi pots jugar amb el què saps de la Ciència Cristiana. El temps dels pensaments de poca volada s'ha acabat. No és gens estrany que la Sra. Eddy digues a un amic, “Aquesta hora és el punt culminant de l'odi contra l'Amor, i només l'Amor la pot encarar.” Consentiràs que el teu món sigui destruït? O aclariràs la qüestió tot d'una i declararàs, “Aquest testimoni arriba fins aquí i prou. El meu pensament és en un bàndol, en un sol bàndol, el de Déu.” Aleshores enrecorda't que “afirmar una cosa és proclamar que pot passar,” i que quan afirmes allò que és veritat, malgrat que el raonament i la visió humana diguin que no és cert, faràs que passi. Per què? Perquè ja és un fet.

T'ho creus? Si no t'ho creus, per què dius, “Sóc un Científic Cristià i la Ment ho és Tot-en-tot? Tens por de refiar-te de la Ment o d'emprar la teva pròpia autoritat, por de posar-te dret i declarar al cantó de la Ment, i creure't amb tot el teu ésser allò que afirmes?

Aquest argument continu del “pecat” i de “l'error” no té cap relació amb tu. N'és quelcom del tot separat. És la veu del mal, mirant de fer-te llevar un fals testimoni. Neutralitzaràs aquest argument fals amb la Veritat i proclamaras, com diu la Sra. Eddy als Escrits Miscel·lanis, que estàs “exonerar del tot d'haver d'obeir un poder que la Ciència Cristiana hauria de reconèixer i reconeix que és impotent?”

Tot el que has acomplert fins ara només són les beceroles. T'has d'il·luminar sense aturador pel què fa a aquest tema. Com la Sra. Eddy, que res posi pals a les rodes a la teva contesa, no “quaranta anys,” sinó fins que tot el mesmerime maliciós s'esvaeixi sota la claror del discerniment. Si tu, com la Sra. Eddy has de travessar la Mar Roja, vés endavant amb coratge, i com a l'antigor, les aigües es partiran, i passaràs sobre terra eixuta, fent festa i cel·lebrant cada pas del teu camí.

De fet, en un cert sentit de la paraula, no has de destapar l'error. Ja ha estat destapat. A Ciència i Salut s'hi afirma, “La Veritat ja ha estat revelada. Només s'ha de practicar.” Però si vas acceptant aquests arguments de la ment maliciosa, pensant-te que són el teu pensament, esdevens impotent per a heure-te-les-hi. Afirmar el poder de la Ment, aquesta Ment que és Déu, aquesta Ment que és la teva Ment, i **comença a adonar-te que**

**pots veure que allò que és veritat ja és una realitat.** El mal argumenta amb persistència i vigor. Tu no pots mocar-te a mitja màniga. Has de ser encara més persistent i vigorós.

Per què no ens hem desvetllat abans i no hem entès què és el que ens encara, aquest únic mal que amb la seva tossuda insistència repta cada un dels nostres actes? Tant és si hem de cloure un tracte de negocis o guarir un cas de malaltia. El tracte o el cas s'haurien clos espontàniament al moment que es presenten, si no fos per aquesta pretensió insistent que gosa, a nivell de creença, posar-hi cullerada i dir-te que la presència de la Veritat pot ser capgirada, ajornada, esclafada.

“Aquesta demostració absoluta de la Ciència s'ha de revifar.” Si no guareixes, si no veus ni sents Déu com el Tot-en-tot, vés immediatament dins “del teu redós secret,” i allí sol amb la Ment, pregunta què t'atura, i enlaira't per a plantar cara a aquest adversari mental amagat que declara que no entens Déu.

**Allò que és real, allò que és Veritat, no ha d'esdevenir-se mai; ja és aquí.** Això és cert no només pel què fa a la salut, sinó pel sadollament de tot el bé, sigui el que sigui que ens calgui o la situació que encarem. La resposta sempre és aquí, a l'abast a cada moment. Refusa amb convicció la perpètua falsa insistència del mal. Que no et faci por de fer servir la voluntat de Déu. Com l'home de Déu, la veu de Déu, declara, “Em planto dret, aquí, i el mal no té poder.”